

[Svend Nielsen.]

for dennes Vedkommende er Forholdet jo det, at den som Helhed er ved at gaa op i Røg til Staten. I 1913 udgjorde Afgiften til Statskassen af Cigaretten kun 10 pCt. af Prisen, i 1932 omtrent Halvdelen af Prisen, nemlig ca. 46 pCt., i 1939 godt og vel Halvdelen, nemlig 54 pCt. Men i 1946 er man oppe paa en Afgift af 76 pCt. af Prisen og i 1947 endog paa 79 pCt. Det er Udviklingen, som den har formet sig paa dette Omraade. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister, der jo ubestrideligt er i Besiddelse af en Række Talenter, paa Professor Labri-Manér eller paa anden Maade vil formaa at gøre Cigaretten til en 100 pCt. Forretning for Staten. Kan det Kunststykke præsteres, er det i hvert Fald ganske godt gjort.

Under Krigen er Afgifterne steget paa alle Tobaksvarer. For Cigarer og Cigarillos er Afgifterne blevet femdoblede, for Cigaretternes Vedkommende firdoblede og for Røgtobakkens Vedkommende endog syvdoblede. Det vil altsaa sige, at den Fart, man forstærkede ganske betydeligt under Krigen, nu skal fortsættes for fuldt Drøn. Den Del af Befolkningen, der skal klare Dagen og Vejen med endog meget beskedne Indtægter, skal paa ny gennem en Afgiftsforhøjelse berøves en Del af deres meget surt erhvervede Skillinger. Jeg vil spørge, om noget saadant har noget som helst med Retfærdighed at gøre, om det er i Overensstemmelse med, hvad man forstaar ved i Fællesskab at sætte ind for at faa Gøopbygningen fuldendt og for at naa frem til bedre og mere taalelige Tilstande for hele vort Folk? Efter min Opfattelse er det, der her sker, lige nøjagtig det modsatte. Det er en Uretfærdighed, men det er ogsaa i allerhøjeste Grad udemokratisk, fordi den indirekte Beskatningsform i sig selv er en udemokratisk Beskatningsform.

Alle ved jo, at den økonomiske Politik, man førte under Krigen, betød en alvorlig Skærpelse af de sociale Modsætninger, og en Fortsættelse af denne Ulighedspolitik, som Regeringen synes at ville fortsætte, kan jo ikke undgaa paa ny at uddybe disse Modsætninger. Det hed sig saa kont, da man gennemførte alle disse midlertidige Afgiftsforhøjelser, at vi skulde alle bære Byrder, vi var jo allesammen i den samme Baad — og hvad man ellers kunde finde paa at sige af den Art. Byrderne bibehol-

des altsaa, ja, de ikke alene bibeholdes, man forøger dem.

Nogle enkelte Tal, der viser Statens samlede Indtægter i de senere Aaringer ved Tobaksafgiften, bekræfter dette. I Finansaaaret 1943-44 gav denne Afgift en Indtægt til Staten paa 145 Mill. Kr., i 1944-45 200 Mill. Kr. I 1945-46 var der Tale om en beskedne Nedgang paa 20 Mill. Kr., saaledes at den samlede Indtægt udgjorde 180 Mill. Kr.; men i 1946-47 har disse Afgifter givet 325,5 Mill. Kr. Naturligvis kan man ikke her se bort fra, at der er sket et større Udbud af Varer, men man skal heller ikke glemme, at det jo ikke er første Gang efter Befrielsen, at vi behandler Forhøjelser af Tobaksafgiften her i Tinget — og nu skal der altsaa paa ny ske en Forhøjelse.

Det forekommer mig, at Landets Finansminister har en Tendens til kun at tænke i Tal. Landets Finansminister har lagt sig fast paa en bestemt økonomisk Politik i Tal, og den skal føres igennem, uanset hvilke Konsekvenser Praktiseringen af disse Tal saa end faar over for Folk. Jeg synes, at den højtærede Minister skulde forstaa, at dette Problem er andet og mere end blot Tal, det er ogsaa i allerhøjeste Grad et Spørgsmaal om Mennesker, om Familier. Og uanset hvad den højtærede Finansminister end mener om den økonomiske Politik, han søger gennemført, kommer han nu til at erkende, at Forholdene har udviklet sig saaledes, at det ingen Overdrivelse er at hævde, at det for Tusinder og atter Tusinder af Familier er uhyre vanskeligt at klare de store Udgifter, dels Skatterne og dels meget andet, som nødvendigvis maa klares for at holde det hele oven Vand. Efter min Opfattelse er Grænsen for denne Afgift overskredet, naar vi er naaet dertil, at en Mand og en Hustru, som hver ryger en halv Snes Cigaretter om Dagen, bliver plukket for ikke mindre end 657 Kr. om Aaret i Skat til Staten pr. Aar. Denne ikke ringe Afgift til Staten skal altsaa svares blot af en Snes Cigaretter pr. Dag. Hvis man ikke vidste bedre Besked, kunde man fristes til at tro, at den højtærede Finansminister var Agent for en eller anden „Bort med Tobakken“ Bevægelse. Men det er jo ingenlunde Tilfældet. Finansministerens Foranstaltninger er et Led i en bestemt Politik, men samtidig har Finansministeren ogsaa det lønlige Haab, at disse Afgiftsforøgelser skulde give noget i